

“Has de fer-hi alguna cosa”

Desenes de persones acudeixen diàriament al menjador de la parròquia de Betlem i Sant Roc de Jaén a la recerca de l'únic àpat calent del dia. En José María Pardo, promotor d'aquest menjador juntament amb altres persones, ens explica com va néixer.

08/05/2013

Un dia de juny del 2009 quan entrava a la meva parròquia de Jaén, dedicada a Nostra Senyora de Betlem

i Sant Roc, vaig mirar d'una manera especial els pobres asseguts a les escales. M'afligia el cor veure'ls allà asseguts esgotats per la calor d'Andalusia. Diversos captaires tenien la mà estesa i jo passava cada dia intentant tancar els ulls. "Deixa't de sentiments, que et complices la vida", em deia, fins que el cor em va dir: "prou, has de fer-hi alguna cosa".

Vaig pensar que havia de buscar diners perquè aquestes persones poguessin menjar alguna cosa saludable... Per la meva banda, sóc arquitecte i potser tinc la vida resolta (amb els problemes quotidians de qualsevol), però mentre pregava en aquesta parròquia meditava la vida de sant Josepmaria i la seva trobada amb els necessitats. Vaig descobrir que ell s'enfrontava a la realitat buscant solucions positives en el tracte directe amb els malalts i pobres de Madrid en els començaments de l'Opus Dei. Així

que jo tampoc em podia quedar tranquil veient els patiments de les persones de la meva ciutat. I recordava el bé que em van fer -com a estudiant d'arquitectura en els anys 60 a Madrid- aquelles visites a persones desfavorides al barri del Pozo del Tío Raimundo, acompanyat per amics i col·legues de Gurtubay, un centre de l'Opus Dei. Va néixer en mi una llavor social que em va portar a donar classes nocturnes a persones sense estudis en aquest barri durant anys...

Em vaig reunir amb el meu vell amic Paco aquell mateix dia i vam plantejar al nostre rector una possible solució. Una solució alimentària al problema de la crisi i de les persones que no tenien pa. "Necessitem un menjador gran per a tots els desemparats ", vaig dir al rector. Certament, el nostre menjador no era immens. Teníem un espai de vuit metres quadrats de

superfície, amb quatre parets i una teulada. Però suficient per començar a distribuir entrepans, batuts i fruita a nou persones.

Però no és només el menjar. També dónes afecte en la soledat. Potser tot es resumeix en tenir paciència...

Paciència perquè l'afluència massiva de persones necessitades ens va fer pensar en una ampliació de la cuina i del menjador. Vam redactar un projecte i el vam posar en mans del rector. Quan el bisbe ho va sentir va voler conèixer el menjador de primera mà i ens va visitar. Tots vam quedar contents i el bisbe -molt emocionat- ens va animar a continuar. Dies després ens van donar la llicència per a fer les obres del menjador, que vam inaugurar abans del començament de la campanya de la recollida de l'oliva, moment en què més persones necessitades acudeixen a Jaén a la recerca de feina. Avui, quatre anys

després, oferim un centenar de plats calents al dia. Ara som una família una mica més gran. Tots hi cabem. I nosaltres estem contents amb la feina de voluntaris, amics i parents que posen gran il·lusió. Oferim mongetes amb xoriço o macarrons amb tomàquet. El menjar l'aconseguim del Banc d'Aliments (molt generosos amb nosaltres) o de fleques, lleteries del barri i fàbriques d'embotits de la zona. I també comptem amb donatius anònims per comprar productes bàsics.

Encara que costa abandonar l'oficina d'arquitecte, on em reclamen per mil assumptes, miro de servir al proïsme més necessitat. Aprenc de la generositat i dedicació dels voluntaris. Per això, només puc donar les gràcies al meu rector i a sant Josepmaria per haver posat en la meva vida la llavor de l'atenció a la pobresa i la responsabilitat social.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/has-de-fer-hi-
alguna-cosa/](https://dev.opusdei.org/ca/article/has-de-fer-hi-alguna-cosa/) (13/08/2025)